

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094894288/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

lig skikkelse: Et læddent dyr på platte bjørnefødder, med uglebørster om de runde øjne, og torskegalb med tænder som en hekse: hver anden sort, hver anden manglende; med en tyk og snaskende tunge, og lange, lødne, dumt dinglende asseløren. Og da de så deres elskov i naturtro afbildning, vågnede de op forfærdede, men tav og forsøgte at elske hinanden videre, som om ingenting var sket.

Her skal du kende anden elskov, vent! ti du er kommet dertil, at du vil forandring, I fald du brugte artisk salt, det vilde friske op, og hvis du tog lidt engelk salt, det vilde rense ud det overflødig, men du vil ikke renses, blot stoppes endnu mere, det er så menneskenes skik.

Tredje ånd: En digterfangst, som længe har tilhørt os. Her har han færet hekse – gå så hjem til dit folk og fortæl, du har mødt en dårende havfrue, og skæld de plebejere ud, der aldrig har mødt noen. Men kvæd os først en digtersang, en drømmelegni! Syng om den malede prinsesse Snehvid og Rosearød, der solgte sig til dig på en fjernmadras, mens den næste utilmodig stod uden for døren og ventede sin tur, og hun afslog indledende kærtegn og råbte med latter: Kun lige til sagen, min vent! efter dig kommer flere! Syng os om hende!

Digteren:

Fuldmånen blussede i rygende brand
imellem skybjergenes sønderrevne kløfter
som vikfarnes bål i den sorte granskov;
blod drev der hen over himlen,
den aften jeg syndede,
og uglen hellige jubel lød rædsomt over skoven.
Men I, som er rene,
I, som tør kaste den første sten,
I skal høre dette og forarges:
Aldrig vil jeg bytte hin aftenes herlige synd
mod et helt liv af jer uske plefribed,
ti hun var som ingen af jere kyske hustruer.
Hendes tale var smidig som kattens dæmoniske gang,
når den fløjelsblødt lyster sig efter den skælvende;